

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je!

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Cerstwoć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědny dny;
Džěń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

↳ Sserbske njedželske lopjeno. ↳

Wudawa šo kóždy šobotu w Šmolerjež knihiczišćećni w Budyščinje a je tam ša šchwórtlětnu pšchedpłatu 40 pj. dostacž.

2. njedžela po šwjatej Trojizy.

Saf. 1, 21—25.

W starym šćenju na džěńšnišchu njedželu tón knjes pšchecželnje na wječet prošy, ale najprjedy šo prošeni hošćo samolwjeja a šjebaja a šchłodža šebi šami. Wobšboženi šu hošćo, košiz na prošenje pšchindu. Šbóžni šu w čašnosći a wěćnosći, košiz Bože šłowo šłyscha a wobarnuja. Wot teho wotwišuje naše šbože, tak my š Božemu šłowu štejimy. Duž wopomimy:

Šdny pšchinyjeke nam Bože šłowo šwoje polne žohnowanje?

1. Šdyž my šłyschane šłowo Bože we wutrobje wobarnujemy.
2. Šdyž my to šłowo w žiwjenju wopokafujemy.

1. „Njebudžće jeno pošłucharjo“, ale tola najprjedy pošłucharjo. Těhdom běšće tole napominanje njenušne, ale w našchim čašku je wošebje nušne ša mlodych a starých, hdžez je tak wjele prošdnych měšnow w Božich domach. Šak dyrbymy pošłuchacž? „Wšmicže to šłowo horje š čžichej myšlu“, t. r. š lohtej myšlu, šo macže lědy wotewrjenej wušchi, wjele mjenje wotewrjenu wutrobu ša nje, šo to šłowo š jenym wuchom nuts a š druhim wonu džě. Ně, š nutrym duchom a še žedžiwěj wutrobu šyđaj rad š Jesuškowymaj nohomaj. „Wšmicže to šłowo horje š čžichej myšlu“, t. r. niz š njelóštom, hdžyž naše hřeči khosta a šlabosć našeho

žiwjenja wotkrywa. Tole šłowo, dofelž je Bože šłowo, je wěrnosć, rěći wěrnosć, wšchitko š prawym mjenom mjenuje. To šłowo je šudnik wutrobnych myšlow, njelišćeći a njepšchitrywa, ale najpotajnišće šakdy našeho šnucškwoneho wotkrywa a šo tak wopokafuje, jako našy wěrnj pšchecžel, kiž derje š nami myšli. „Wšmicže to šłowo horje š čžichej myšlu“, t. r. niz š hordosću, šo to šłowo mišchtrujesč a čžinišch, kaž by jeno ša džěćo było, ša wšchědneho muža, a ša žony, ale kaž njeby šdžěłaneho muža špokojicž mohło; abo šo šo na wafšnju předarja a jeho předowanju poštorujesč. Njehańbuj šo Šhryštuškwoneho ewangelija, ale ponižuj šo ponižnje pod njón. Njewešmicže jo horje jako čžłowške šłowo, ale jako Bože šłowo; dajće jemu dale klincžecž we waš, šo by we waš a pšches waš plody nješło; njepodčžišćeće dobre pšchede-wšacža a hibanja, kotrež we waš wubudžuje.

Wšmicže to šłowo horje, pšchetož w nim leži žohnowanje. Wono je šchpihel, kotryž nam našy wobraš pokafuje a nam praji, šchto dyrbymy byčž a šchto hišćeće nješšmy, naš po našchich počžinkach nješhwali, ale bješ wobmyšljenja a š žohnowanju našchu wutrobu wotkrywa, šo byčmy wotpožožili wšchitku njecžišćosć, kotraž šo tež we wutrobje najlěpšeho šchěšćijana hišćeće namaka. Šladaj šwědomliwje do teho šchpihela a njerunaj šo muzej, kiž je šo wobhladał, přecž džě a šabudže na mješće, šakji běšće. Njewobrocž šchpihel na druhich, šo by jich šlabosće w nim widžal a šwoje š nim šachował. Tón šchpihel pokafuje nam Boži wobraš, jeho šwjatosć a prawdosć, po kotrež je njepšchecžel hřeča, ale tež šwoju lubosć a šmilnosć, po kotrež je pšchecžel hřešćniša, pokafuje

nam swoju wulku radu lubošće, po kotrejž je šo nad hrěšnym cžlowjestwom šmilit, hdyž je šwojeho Šyna ša naš t wumožanju dał a chze tych, kiž šo pokutnje t njemu wróća, čašnje a wěćnje wobšbožić. Haj, tole šłowo móže naše dušce šbožne cžinicž. Wono dawa pomoz t wšchemu dobremu, móž pšhecziwo wšchemu štemu, trošćt we wščem cžerpjenju, wofšewjenje ša wšchu štarošć, šwětlo na wšchitkich našchich pucžach, móž šamo w šmjerczi a šwětlo pšes row; wono pšekrašnja naše žiwjenje tudy delkach a šawěšća nam najrjeišće wješele w njebjěšach.

2. Budžće pak cžinjerjo teho šłowa a niz jeno pošluharjo. Pošluharč je dobre a nušne, ale t tym došč njeje. Šchescžijanow je došč, košiz jeno pošluharjo, košiz po šwuczenju do Božeho doma pšchitadžeja a myšla, šo je t tym došč. To šo Bohu nješpodoša a tebi pomharč njemóže. To nješby ani do šchpihela pohladał. Došč je šchescžijanow, kiž šo na předomanju natwarja, šu we wutrobje šapšchimnjeni, ale šo t tym špokoja, a we šwědomnju šo tež šhostani cžuja, ale tón šačišć bórny wotšchachu. Bože šłowo pak je žiwe a nješa we twojej wutrobje pohrjebane byč, ale dyrbi žiwjenje šbudžić; wono je šymjeitne šornješćlo, kotrejž nješmješ t nakhwilnym šahorjenjom podušć ani přecž cžišnyč, ale plahowacž, šo by šhadžalo a plody pšchinješćlo. Wono je móž, kiž chze twoje žiwjenje a wutrobu pšchetworicž, šo ty še škutkom wo tym šwědečišć. Budž cžinjer teho šłowa, hewał šo šam šjebašć a šchescžijanšćwo pola šwěta do hańby nješesć. „Wšchu nječišćošć a šćošć dyrbinym wotpoložić“, a to žadyn wuwšaty njeje. Š temu pak dawa Bože šłowo lošćt a móž a budže dokonjany šakon šwobody, kotryž cžlowjeka wušwobodži wot wšcheho hrěša a hotoweho cžini t wšchemu dobremu.

Duž budžće dobri pošluharjo teho šłowa, kotrejž wobarnujecze w pěknej wutrobje, a šprawni cžinjerjo, košiz jo w žiwjenju wopofašuja, potom budžecze šbožni we šwojim škutku.

Šamjeń.

Našch Šbožnik.

Bu něhdy našch Šnjes na šemju
Wot Boha pošlanj,
Wón wumožnik bě w nješbožu
A pomoz we nušy.

Še w kraju šhodžik wokoło
We šhudej nišćošći,
Móz šhlna džěšće wot nješo,
Kiž šwět wšchón wuštrowi.

Šćtož hubjenty bě, pošasta,
A jemu wuškorži.
A Šesuš na njoh' pohlada —
Še šłowcžćlom šahoji.

Wón ludži t šebi wofašće,
Bě ščždom' pšhecželny,
A cžěćo t dušchu hoič je —
To běchu šbožne dny!

K. Kulman.

Šhryšćuš, našch winowž.

Našch winowj pjeńć Šhryšćuš je —
Nječ halosa šym plódna;
Wón je to prawe žiwjenje,
Mi druha móž je šććódna.
Ša hižom w šwjatej šchćenizy
Buch do Šhryšćuša šchčžepjenty,
Duž we nim šawošstawam.

Wón plóžži, nošy, cžišći mje,
Mi dary Duša dawa;
Mje šchewja mozy njebjěšće
A šhlni wěra prawa.

Š tym runam ja šo halošy,
Kiž debja mnohe wupłody
Mi t šbožu, Bohu t cžěšći.

Hdyž na mój hrěch Wóh šurowi
A jeho hněw mje žaha,
Dha winowž šwój šćšit dawa mi,
Mje t liščom kryje t waha.
Haj, w šććódku Šhryšća šašćužby
Ššym kryty, derje ššowany,
Duž nječ šo jeho džeržu.

Ššym w žiwej wěry duchownje
Ša t Šhryšćom šjednocženty,
Dha wón tež we mni woštanje,
Šo — takle wobhnaženty —
Ššym na nim plódna halosa,
Kiž Bože špodobanje ma
A šwojim bratram šćuži.

Duž prošću, Boži winowžo,
Šo njebył halša šucha,
Nječ twoje mozy žokmja šo
Mi do mojeho duša;
Ach, šakorjeń pšes hšubšćho mje
Pšes šwoju hnadu do šebje,
Dha cžerstwe plody nješću!

F.

Wažnošč biblije.

Čhinešojo šu nimo měry šebicžiwu a bychu wšcho móžne ša pjenješć cžinili. Woni tež njewěria, šo mohł něčćto něšććto cžinicž, šććtož jemu pjenješć nješchinjěše. Wnošy t nich mėnja, šo mišionaroyo ludži placža, hdyž cži do šchescžijanšćwa pšestupuja, a šo šebi mužow a žony najimaju, košiz šo šchčžić dawaju. Šeneho wobročženeho Čhinešu šo tehodla jedyn džěń jeho šušćod woprašća:

„Kał wjele pjenješć cži wušrajnizy tebi dachu, šo by šo wušchčžić dał? 20 toleť?“

„Wjele wjazy“, běšće wotmolwjenty.

„100 toleť?“

„Wjele wjazy!“ bě šašo wotmolwjenty.

„1000 toleť?“

„Wjele wjazy“, bě hišćće raš wotmolwjenty.

„Kał wjele dha?“

„Wjazy dnyli placžišna cžěžćošće tuteje hory w ššěborje a šććže.“

„W mjenje našcheho Buddha! Šććto prajišć?“ Čhineša še špobžiwanjom wuwola.

„Haj, pschetož woni šu mi tule drohu knihu dali“, inapscheczimi kšchesczijan, šwoju bibliju posběhnywschi, „kotraž mi wo Bošu, wo Šesom Šhrystu, wo wěcznej šbóžnosći a wo wěcznym žiwjenju powjeda.“

Mój luby pscheczelo! tak wyšoko šebi ty šwoju bibliju wažišč?

F.

Sašowidženje.

abo

čžerpjenja wjednu k Bohu.

(6. potracžowanje.)

Lubosny nalětni njedželski wječor křhjesche kwětkojtu semju. W šahrodnej kšbódnizy šedžesche Šahrodnikowa šrudna a samyšklena. Šapoczata nohajza ležesche na klinje. Čžišche pschibliži šo hajńkowa a widžesche šylšowate woło.

„Čžehodla špochi tutu šrudžbu, luba macži? Wšchaf šeže tudy pola tych šwojich? Nimažu waš wschitzu lubo? Njeje mój muž dobrý pscheczimo wam? Šchto čžeri waš prjecž? Čžehodla čžezče k ludžom, wo kotrychž njewěsče, hacž waš lubo šmėja? Macže nusu pola naš? Njeje nam Bóh luby Šnjes šemšte kubka bohacže wobradžik?“

„Ta wulka lubosč a dobroczimoscž, kotraž mje tudy wschudže wobdawa, šrudži mje. Wšchě dostate dobroty šu žehliwe wuhlo, kotrež na mojej njedostojnej hłowje njejnješlimje šmudža a pala. Ša, kotraž šym tebi, luba Marša, junu tak wjele kšchidny čžinika, nješšym hódna kusčička kšlěba, kotryž dostanu. Njebych-li Šańžku měka, bych šo dawno na pucž podaka.“

„Šchtož je šańžene, je dawno šabhte; wšchaf bě to Bože mudre wodženje, šo wschitko pschidže, kaž je pschischko. Š šwojemu šbožu dyrbjach Dubowczin wopuschčičč. Bjes tamneho šrudneho poroka — Bóh je mój šwědł, šo šym bjes winy — njebudžich do Morawza a k tutej domowinje a k prawej šbožownosći pschischka. Mikoščiwý Bóh staji mje šam na tuto měštno mi a wam k šbožu. Abo njeměnicže wy, šo bě to Boža wola, hdyž wón waš tehdy k Šańžku prawy pucž šhubičž a w prawym čžaku wot mojeho Šana a našeho šwěrneho pša namafacž da? Čžez to njeběšche šlepa pschipadnosč, šo wón wot wotthkjeného pucža šo šabludži a runje k tej stronje leža pschidže, hdyž wy a Šańžka ležeschtej. Šalle džiwne čžiniki pša potašachu a wjedžechu jeho na prawe měštno. Bjes pša budžišche wón dale šchoł a k čžezka by waš něchtó druhi namafak, tak dołho hacž hišchče běšche pomoz móžna.“

„Haj, haj, Boža wola je mje wjedka, šo dyrbjach tudy nješafšlužene dobroty dostacž, dobroty wodawazeje lubosče; ale njeby ty šwoju ruku wote mnje wotčahnyka a mje kšlějo tamaka, by-li žyłu wulkosč mojeje tehdomnišcheje žadławosče a šbóšče šhonika? Tola ty dyrbišch wschitko wjedžičž, ja dyrbju wěštosč mēcž — tutón stajnje točžaty čžerw me wutrobje mje šanicži. Ša běch ta, kotraž šym w Dubowczinu mojemu njebočžičkemu mužej pjenješy kradnyka a šo bych winu wot šo wotwobrocžika a na tebe pschijnješka, šym tamnu nješbožownu papjeru do twojich wězow škowaka. Bóh je mje twjerdže ša to domaphtak a kšostak; — ty wěšch nětk wschitko a njebudžesch a njemóžesch mi wodacž.“ —

„A tola, njeje mój Šbóžnik hišchče wjazny wodak? A tak mohka ja hewak k čžezču kšchesczijanša rělacž? Wy wostanjecže pola naš. Šańženosč je Bóh tón Šnjes šam k lěpšchemu wobrocžik, wón šam je mi waš pschipóšak, a pola mje dyrbicže wostacž. Šan je do Brěšowza pišak a wašch šwał je k tym špokojom, šo pola naš wostanjecže. Wčžera wječor je tež list k Ščowza wot rychtarja pschischok, k kotrehož je widžecž, šo je pschi wschitkim waš

potrijechenym nješbožu Boža miša ruka waš šakitowaka pschěd wjetšchim nješbožom a šo pod jeho mudrym wodženjom štejeschče. Wašche pošlednje w Ščowzu šawostajene wobšedženštw, wašche pošleschče, je šo patoržizu w nožy šobu špaliko; pschetož tehdy šu šo tam tšičže wotpalike. Šdyž Šan domoj pschidže, nječ wam tutón list k čžitanju da.“

Wona powjedasche jej nětk wobšchěrnišcho, šchto w lišče štejesche, a čžitarjo dyrbja tošamo tež šhonicž:

„Patoržizu bě w domje Wjelkoweje woheń wudyrk. Na kajke wašchnje? Njebě šnate. Pschi tutym wohenju bě šo Wjelkowa šobu špalika. Najškeršcho bě wona me šwojej pschiwěrje tulojte žakby warika, kotoł je drje šo šahorik, draštu je pšomjo šapopadnyko, a tak je wona kónž wšaka a woheń je najškeršcho tak nastak. Namafana bu potom jara wopalena a k džěla špalena na šemi ležo. Šbóla njeje štejesche kšoporowy kotoł na želešnym tšinošacžu.“

Šodobne šrudne poděńženje budžišche „čžornu Šanu“ trječičž mohlo. Šako wotucži, palešche šo jeje pschitwart wot wschitkich bokow, a móžno njebě, šo budžišche šo jeje wobhdjenje pšomjenjam wudobnyčž mohlo. A tola staji wona dowěrjenje na šwoju wuschitnosč, psches kotruž čžyšche woheń šaprajicž abo šažohnowacž; tehodla wostaji wschitke šwoje šmachi w domje. Šo by šo woheń wot njeje wobrocžik, napiša na wschitke durje w kšiči k křydu kšiči a špody nich tšič kłowa: „Šišia, Šošia, Mathajus.“

Šotom k šušodej škowšchi čžinjeschche tehorunja. Šo jeje hšupnym wotmyšklenju dyrbjeschche to pomhacž, a jeje wobhdjenje kaž šušodowe dyrbjeschche woheń pschepuschčičč. Pschitwart bě wot wohenja šapschijaty, prjedy hacž bě wona k žohnowanju pschidž mohla, tehodla bě šhubjeny. Tola jeje wobhdjenje — štejesche w najšafnišchim pšomjenju, hdyž šo wot šušoda wróczi. Nětk škowci nuts, šo by pšomjenjam wutorhnyka, šchtož prjedy ša nusne džeržaka njebě. Něšajki njewušchny čžapor wutorhny wohenju, wšcho druhe šo šobu špali. Pschi pošlednim šastupje do palazeje kšiče padže jej šapalena deška na hłowu, porašy ju a šrani ju kšětro šrašchnje. Njebudžišche-li ju rychtar pšomjenjam wutorhnyk, budžišche šrudny kónž měka. Čžez pola šušodoweje kšiče njebě šažohnowanje wohnja pomhako, pschetož wona šo žyle wotpali. W tych tšioch wotpalenych kšičach šo k wjetšcha wschitko šobu špali, dokelž bě jeno mačo čžlowjekow k pomozny pschischko. Ščowczenjo mējachu me šwojich domach čžinicž, dokelž šo šapaljenja bojachu, a kotřičž woteńčž móžachu, běchu pschěštabi pscheczimo šylšnym pšomjenjam.“

Šdyž bě hajńkowa šwoje powjedanje škóncžika, džesche Šahrodnikowa ruzny štylnywschi a k njeju pohladujo:

„Bože pucže šu džiwne! Šako bě Wjelkowa tehdy moju Šańžku nabika, nawabi mje tuta žadławosč, šo hnydom šo na pucž do Brěšowza podach. Njebudžišche šo to štalo, — čžyčch w přěnich dnjach noweho lěta šalle šo na pucž podacž — wšachmoj wobej kónž. Wjelkowa bě, hdyž tež šty, šrědł w Božej ruzy; wěšče budžišche hewak mje a Šańžku pšomjo pšžrjeko. Ty njebudžesch mje wjazny šrudnu a wocži šylšojtej widžecž. Nětk wostanu rad pschi tebi; pschetož ja šym pschěšwědcžena, nješješki Wótž šam je mje k tebi wjedł a mje do twojeho domu stajik. Šebje a twój dom čžyčł wón žohnowacž. Wy šeže njedostojnu žonu horje wšali, ja čžy šo pšowowacž, šo bych hódny štam twojeho domu byka.“

Šuku k ruzy džěšchtej hromadže do domu a džěšči pschiběšchtej wješkelej napscheczimo.

3.

Šjecž lět pošdžišcho šupny do pscheměrnje wulkeho rušowškeho kraja, kotrehož ašiške a europiške ležomnosče wot rańšcheho morja

hacž k najwjetšchemu śwětnemu morju došahaju a rosshěr maju; tónle kraj je skoro dwójzy tak wulki, kaž zyka Europa. Pšchi tutym pšcheměrnym rosshěrje rušowskeho kraja namakamy w tym kamym jara wšhelake krajiny, płódne a njeplódne, symne a czopke, kražne a jednorojte. Sedyn pučzowať njemóže wokolnosć teho abo tamneho města došč wukhwalicž, hdyž druhi na jenajkosć sforži a šo hněwa, šo je we wulkich njehospodliwych puščzinach pučzowať, w kotrychž žane pšchisprawne a wošchemjaze pomješe- nje móžno njeje. Wšhitko leži pať na tym, pod kajkim gradom dołhoty a ščěriny šo namakamy. Pšchi šewjernym morju ležaze krajiny šu s wjetšcha bahniščežate runiny, kotrež šo symy dla k wobdžěku njehodža a žaneje lěžneje rjanosće nimaju. Tež wo- ložo kaspiskeho morja, k woběmaj botomaj Wolgi a w šewjernym botu čorneho morja namakaju šo ščěroke puščziny bjes ščtomow- neje pychi, kotrež pšches šwoju jenajkosć wóčžu radosć nješči- hotuja. Šsrjedžny džěl europiskeje Rušowskeje pať je kražnje wuhotowany, derje wobdžěłany, ma dobru žitnu pódu a kšětro wjele wobydlerjow. Bohatosć na wodach, kotruž tuta krajina ma, powyščuje tutu płódnosć, a lěžy, najbóle pať lipowe, steja w najrjeiščej počnosći pšched našchimi woczemi, pšchihotuja lubošne wotměnenje a wošchemjeja pučzowarja. Połodnišče krajiny Ruškeje dawaja najrjeišče tyeže winowemu pjeńkej, a tam rostu žitrony, pomeranžy, figi atd.

Wny podamy šo na pučž s ruskim wyschšchim nadležbowarjom abo inspektarjom wjetšcha G., kotryž ma tójščto wjetšich kubłow tuteho bohateho wjetšcha pod šobu. Našče pučzowanje nastupimy w Pětrohrodže, w tym klawnym Pětrohrodže, kotryž Pětr Wulki w lěče 1703 pšchi režy Newje na žakostnje bahniščežojtu semju natwaricž da, a hdyž tehdom a posdžišcho hrod pšchi hrodže nast, kaž by je semje wurostł. Hdyž Pětrohrod w něčžišchim wobšahu (wón je něhdže poč tak wulki kaž London, ma pšches poč milijona wobydlerjow, a 7 hodžinow trjebaš, prijedy hacž jón wobšahaš) wobhladaš: dha dyrbiš šo džiwacž na Pětrowym štutkowanju a na jeho wudžeržliwosći. Pětrohrod je jene s tych najrjeiščich a najwjetšich městow Europy a po Londonje najwjetšče pšchekupšče městno. Newa, kotraž finiski móřski saliw a morjo Ladoga wježe, džěli šo pšchi šwojim wuli- wje do rańšcheho morja do wjazy wotnohow, mjes kotrymiž kupy leža, a na tych kamych je tuto kłowne kšěžorške město natwarjene. Šłowny džěl rěki ščele, 4—500 kóhčow ščěroko, šwoju jažnu, čžištu, jažnomódru wodu pšches město a 156 rjaných mostow, wot kotrychž šu někotre wot lateho železa, šjednocžuju wšhelake džěle. Niz jeno rjane ščěroke hažy s rjanymi a wyšokimi kšěžemi, haj hrodami wošchemjuja wóčžko, ale tež pšches 70 žyrkwjow poski- čujuja wšhelake, ščtož pučzowarja šwješli. Wot marmora a jašpiža natwarjena a je žornowzowymi stolpami wudebjena pšchyna Šsaakowa žyrkej wušnamjenjuje šo pšchede wšchitkimi druhimi a je pšches podsemške roly wutepjowana. W Pětrohrodže šo w 15 wšhelakich rěčach w žyrkwjach přěduje. Dokelž je tam wjele Němžow, stanje šo tež w němškej, a němšto-lutheriška žyrkej šwjateho Pětra kšuscha šobu k najrjeiščim twarbam. Mjes wopomnikami wušnamjenjuje šo mjedžowa statua Pětra Wulkeho, kotraž pšched marmorowym mostom na wulkim žornowzowym pod- nožku steji. Katharina II. da tutón wopomnik ščajcž, a žornowž, s kotrehož je podnoha wudžěłana, wažešče 3 milijony puntow a bu 30 wjerstow daloko (nimale 7 wjerstow wuczinja geografisku milu) s Finiskeje pšchivješeny.

(Pšchichodnje dale.)

Dowěrjenje na Boha.

(Mahlmann.)

Njespušččž nadžej, wutroba,
Sunu kwětki šččžipajš rjane;
Tvoj Wótž, šama dobrota,
Próstwy njesščeštyšča žane;
Na twoju wón dowěru
Dele hlada s mišosću.

Mroki pšchikhadžeja, du;
Twar na mišosć šwojoh' Boha!
Horje wjedže k wješelu
Wichorata čžemna droha;
Tola Wjeršchny njedřema,
Duž šo nještróž njewjedra!

Na ščalinje kótwižuj,
Šběhú šo k Wótžu njebjeskemu,
Ššwoje horjo wotankuj,
Wól najkšubšču wuškorž jemu;
Wón, tón mišosćiwy, čže
Wošchemja we šrudobje.

Wutrobitosć njespušččžej,
Wóh čži ščele pošhljenje,
Š ruku, džiwý čžinjazej,
Njebjo šašo jažni rjenje.
Wón je šama dobrota;
Njespušččž nadžej, wutroba!

F.

Wšhelake s bliska a s daloka.

* Na kłownej šerbskej duchownej konferenzy je šo wobšamtko, „Bomhaj Wóh“ něhdže kóždej 2 njedželi našchim šerbskim wojakam na bitwiščežo won ščacž, a je redaktor šarať Šólč w Rakezach prošyl, jemu hacž do šapočatk julija wošjemicž, kelko čžiščłow kóžda wošada trjeba. Dale próštwu šo wošebje ša tych knjesow duchowných, kotřiž šu šnano šadžěwani byli, na konferenzy pšchi- tomni byčž, tudy wošpjetuje.

* Nať steji s franžowskim wójščom a šať franžowška wójščla móž špaduje, wo tym čžitamý šrudne našonjenja. Pšches Ššalzu pšchijědže w tym tydženju čžah je 450 franžowskimi wójščkimi jatymi. Mjes jatymi běchu žyle młodži wojazy w ščarobje wot 16 lět. Šo wuprajenju jeneho tajkeho młodeho wojaka, kotryž móžesče derje němški rěčecž, běšče wón pšched tydženjom s Parisa na bitwiščežo pola Verduna s 800 towaršchemi pšchiščok. Wot tutych 800 je něhdže hiščče 60 pšchi žiwjenju. Pšchi rošbuch- njenju granaty w bliškosći šu čži młodži wšchitzy šwoje ššělby přecž čžišli. Woni šu wješli, šo šu heli pšched Verdunom wucžekli.

* Ludžo wokolo kšodža a posšičujuja wšhelake wězy ke kupjenju s tym wudacžom, šo wěšte proženty ša „Domowinski džak“ abo druge wóčžinske štutki šaštaranja šranjených wotedadža. Tuczi ludžo šu s wjetšcha jebazy a čžedža na to wašchne ke kupjenju nawabicž. Duž njedajče šo narěčecž. Ščtož čže něščto ša „Domowinski džak“ abo ša „Čžerwjeny kšičž“ dacž, njech to tam šam woteda.

Zamolwity redaktor: J. Gólč.

Čiščef a nakladnik: M. Smeleť.